

Francuskim Novosađankama orden za zasluge

LJ. PRERADOVIĆ - M. LISICA | 25. jun 2011. 20:41 | Komentara: 0

Dve Francuskinje ambasador njihove zemlje odlikovao Nacionalnim ordenom za zasluge u redu viteza. Monik Beljanski i Klodin Mišić ponosne na hiljade đaka kojima su prenele znanje

Monik Beljanski i Klodin Mišić

DOLAZEĆI pre više od tri decenije iz Pariza, odnosno Bordoa, u Novi Sad, Francuskinje Monik Beljanski i Klodin Mišić nisu ni slutile šta ih očekuje. Učeći naš jezik, kulturu i običaje, svojim novim sugrađanima prenosile su lepote njihove zemlje i jezika. Predano zalaganje na širenju francuskog jezika i kulture u Vojvodini nije prošlo nezapaženo, pa su dve prijateljice, koje za sebe kažu da su Novosađanke, odlikovane Nacionalnim ordenom za zasluge u redu viteza, koje je 1963. ustanovio Šarl de Gol.

Iznenadene, ali silno obradovane što je ambasador Francuske u Srbiji Fransoa Gzavije Denio baš njih dve predložio za to priznanje, po značaju odmah posle ordena Legije časti, Klodin i Monik gotovo uglas kažu da su izuzetno ponosne na hiljade đaka kojima su prenele znanje francuskog jezika.

Klodin je, daleke 1968. godine, u Novi Sad iz rodnog Pariza dovela najlepša stvar na svetu - ljubav. Suprug je odmah po dolasku upoznao sa njenom zemljakinjom, koja je bila angažovana na tadašnjem radničkom univerzitetu, pa je i Klodin počela Novosađane da uči francuski. Monik je rodni Bordo napustila 1975. godine, pridružila se Klodin, posle nekoliko godina se udala u Novom Sadu, osnovala porodicu i ostala.

Klodin je dve decenije predavala u predškolskim ustanovama, a od 2004. godine, kad je u Novom Sadu otvoren Francuski kulturni centar, potpuno su se posvetile tome. Zahvaljujući njima dvema čitave generacije Novosađane govore francuski. Predavale su u čuvenoj Karlovačkoj gimnaziji, na Katedri

TAMBURAŠKISA prvim koracima u noćni život Monik je prosto „pala“ na tamburašku muziku. - Pečat tamburaške muzike odmah mi se urezao u sećanje - vraća se na prve dane u Novom Sadu Monik. - Sa prijateljima sam stalno išla na tamburaše, a sećam se da me je najviše iznenadila količina novca koju su ljudi davali muzici. Bilo mi je božanstveno to što narod obožava da peva i da se veseli.

za francuski jezik na Novosadskom univerzitetu, u Društvu Francuska - Jugoslavija i u mnogim drugim ustanovama.

SMRT MAJKE

JUGOVIĆA SUSRET sa

srpskim jezikom za Monik se desio na fakultetu u Bordou, gde je tada Danilo Kiš radio kao lektor. Završila je slavistiku, a treći jezik bio joj je srpski.

- Kada sam došla u Novi Sad skoro da nikako nisam mogla da se sporazumevam - kaže Monik. - A svima je bilo čudno što sam znala da izrecitujem pesmu „Smrt majke Jugovića“, koju sam naučila na fakultetu.

Monik, pokazujući police ispunjene knjigama i raznim publikacijama u Francuskom kulturnom centru, ne krije žal za vremenima kada je radila u Osnovnoj školi „Đorđe Natošević“, svom prvom radnom mestu, gde je upoznala i supruga.

- Puno đaka sam imala - priseća se Monik. - Učila sam i decu mojih prvih učenika. Lep je to osećaj. Stalno tragam za nečim novim, pa sam osnovala i pozorišnu trupu „Leteće pozorište“. Dva puta smo gostovali u Francuskoj. Ni Monik ni Klodin ne muči nostalgija. Obe su, kažu, imale sreću da od kako su kročile u Novi Sad rade posao koji vole. Ovde su stekle porodice, mnogo prijatelja... A ni Pariz i Bordo nisu tako daleko!